

MDR, NOS Jazzgeschiedenis 250. 10 januari 1947 speelde pianist Bud Powell met zijn trio 8 stukken voor het merk Roost, en als afsluiting van dit Bud Powell-hoofdstuk hoort u de session integraal. Curley Russell is de bassist en Max Roach de drummer, Powell speelde één eigen stuk en één thema van Thelonious Monk, de zes andere waren ballads en standards. Om te beginnen van Raye en DePaul "I'll remember April".

plaat 1

Bud Powell Trio: I'll remember April (Raye, DePaul)
A/1 - 2:45 - Roost LP 2224

"I'll remember April". Het volgende stuk was 30 jaar eerder al door de Original Dixieland Jass Band op de plaat gezet, de Boppers vonden het accoordenschema erg bruikbaar, maakten er meestalijzelf een nieuwe melodie op, (vanwege de auteursrechten die zij dan zelf kregen), maar Bud Powell speelt het origineel: "Back home in Indiana".

Bud Powell Trio: Indiana (McDonald, Hanley)
A/3 - 2:35 - idem

"Back home in Indiana". Dit is George Gershwin's "Somebody loves me

Bud Powell Trio: Somebody loves me (G.Gershwin, B.DeSylva)
B/2 - 2:45 - idem

"Somebody loves me". Nu muziek van Axel Stordahl: "I should care".

Bud Powell Trio: I should care (Stordahl)
A/4 - 2:50 - idem

Na "I should care" speelde Powell het enige eigen stuk van de session: "Bud's bubble".

Bud Powell Trio: Bud's bubble (Bud Powell)
B/1 - 2:25 - idem

"Bud's bubble". En daarna van Thelonious Monk "Off minor".

Bud Powell Trio: Off minor (Thelonious Monk)
A/laatste - 2:13 - idem

Thelonious Monk's "Off minor" - in de jaren vijftig werd wel geschreven dat Powell eigenlijk de interpreet was van Monk, omdat die zijn eigen stukken niet goed ^{zou kunnen} spelen. ^{van} dat soort onzin zijn we gelukkig af, maar toch bv. een musicus als Ray Brown zijn hele leven vol houden dat Monk géén piano kon spelen. De laatste twee Bud Powell-opnamen. Gershwin's

"Nice work if you can get it".

Bud Powell Trio: Nice work if you can get it (George Gershwin)
A/voorlaatst - 2:10 - idem

"Nice work if you can get it" , ~~.....~~
 Tenslotte van Matt Dennis "Everything happens to me".

Bud Powell Trio: Everything happens to me (Matt Dennis)
 A/2 - 2:30 - idem

"Everything happens to me", laatste stuk uit de session van 10 januari 1947 met de pianist van de Bebop, Bud Powell. Curley Russell bas, Max Roach-drums. Opgenomen voor Roost in New York City. ■

Hiermee ben ik er dan voor nummer 250, maar omdat deze jazzgeschiedenis t/m 249 al maanden geleden was opgenomen nu even wat aanvullingen en correcties. In 225 ging het o.a. over "Billie's bounce" uit de fameuze Charlie Parker-session van 26 november '45, en ik zei dat Billie met een 'y' moest vanwege manager Billy Shaw, nu dacht iedereen ten onrechte dat het met Billie Holiday te maken had. De Canadees Jack Chambers zegt in zijn boek Milestones I dat het stuk is opgedragen aan de secretaresse van Billy Shaw, Billie Miller, met i - e . De spelling is dus wel goed. In 244 zong Sarah Vaughan "Don't blame me" in een live-opname waarbij Thelonious Monk de pianist zou moeten zijn. Een check met discograaf Fred Canté en nog eens intens luisteren maakt dat zeer onzeker - maar, wie is het dan wel? Voor de opnamedatum van de Sonny Stitt All Stars in 248 gaf ik augustus/september 1946, een Haagse luisteraar zei 23 augustus '46, ■ dat klopt met de Bruyninckx discografie. En Jan Mulder maakte mij opmerkzaam op de Bud Powell titel "Fool's fancy", die komt in augustus '49 voor de dag als "Wail", terwijl "Bebop in pastel", alias "Bouncing with Bud" op latere Savoy-uitgaven inderdaad als Powell's compositie vermeld wordt. Iedereen hartelijk dank, ik doe mijn best, maar ben zeer gesteld op uw aanvullingen, correcties etc. Een misser in 247 was dat ik Thelonious Monk's "I mean you" aankondigde, terwijl u "Well you needn't" te horen kreeg. Dat maak ik nu goed. Het Thelonious Monk Quartet: "I mean you".

plaat 2

Thelonious Monk Quartet: I mean you (Th. Monk) d'Howling
 A/4 - 2:45 - Blue Note 1509

■ De eerstvolgende session met Bud Powell was er een met Parker op 8 mei 1947, maar die zat al in 236 en '37 van de NOS Jazzgeschiedenis, daarna werd het wat Powell betreft mei 1949.

"I mean you" van Thelonious Monk en Coleman Hawkins, 2 juli 1948
gespeeld in New York City voor Blue Note door het Thelonious Monk
Quartet: Milt Jackson-vibrafoon, Thelonious Monk-piano, John
Simmons-bas, Shadow Wilson-drums.

→ Tenslotte: jaren geleden hebben we eens een soort club opgericht
van mensen die deze jazzgeschiedenis voor zichzelf op band vast-
leggen. Daarmee gaat soms wat mis, er zijn vacaties, iemand is
ziek. Vandaar onze samenstelling van een lijst met namen, adressen
en telefoonnummers van opnemers die bereid en in staat zijn
copiën te maken. Door zo'n lijst kan men de dichtsbijzijnde college
verzamelaar vinden, wij, de NOS, kunnen en mogen die service
niet geven. Kortom: heeft u er belang bij, stuur naam, adres en
telefoonnummer naar dit adres: NOS DRP, Jazzgeschiedenis, postbus
1010, 1200 BA Hilversum. Dan maken wij die lijst en krijgt u die
allemaal opgestuurd. ~~Wij zullen~~ Fats Navarro, dit was NOS
Jazzgeschiedenis 250, MdR.

uit brieven en persoonlijke gesprekken
blijft dat er behoeft is aan een nieuwe
lijst.

0 0 0 0 0

En nog even dit: voor de ~~is~~ is reë-
oud ja interestesoerden is er zondagmiddag
om 3 uur op H 2 - midden j. 4 - mono-
mische uit de jaren 1900 - 1925, a.s.
zondag Nal I over James Keen Europe.
dit nieuwe progr. heet 'Way Back Sunday' middag
3 uur op H 2. volgende week vrijdag
den tijd deze vander:

NA 124 355

30:06

opn 11.10.34